

го видѣло че Неискуство не давало никакое вниманіе на съвѣты-тѣ му, рѣшило да изяви всичкий-тѣ тѣхенъ разговоръ на добрый-тѣ пастырь въ слѣдующій день, когато дойде на посѣщеніе тѣмъ, което обыкнувалъ да прави все въ часъ-тѣ когато падаше небесна-та роса.

Тутакси като извършило това намѣреніе и съобщило на Господаря си братово-то си желаніе, добрый-тѣ пастырь призовавъ Неискуство и сънеисказанно милосърдіе говорилъ му слѣдни-тѣ:

“Що не ти е угодно, агне мое, на това мѣсто, на което тя турихъ съ толко трудъ? — Възбранихъ ли ти нѣщо, което можаше да уголѣми благополучіе-то ти? Ако ти възбранихъ да не пасешъ по онѣзи планины, направихъ го защото знаѣхъ че тамъ не ще да найдешъ друго, освѣнъ горчивъ и болестивъ хранъ, и щѣше да бѣдешъ изложенъ на много дивы и жестоки неприятели. О, агнета мои! благодарѣте ся да останете въ моѣхъ-тѣхъ оградѣ, и да слушате гласъ-тѣ ми. Прѣдайте ся менѣ, и ще ви пазѣхъ въ съвършено упокоеніе. Но ако ся скытате по онѣзи горы, трѣбва вмѣсто леко-то мое брѣме, да опытате досажденіе и скърбъ, и вмѣсто добромыслие-то и попеченія-та мои, гиѣвъ-тѣ на кръвопиець-тѣ лъвъ.”

— Добрый-тѣ пастырь, прѣди да рече на агнета-та, Останѣте съ Богомъ, наставилъ ги съ горещъ ревность да пазятъ очи-тѣ си да ся не заскытватъ по онѣзи опасны планины. Неискуство обаче не рачило да послуша прѣдупазителный-тѣ гласъ на пастыря, нито пакъ